

BİR GÜNLÜK KELEBEK...

Ceren Çıkmış, ODTÜ Uluslararası İlişkiler Hz.

Otobüsten iniyoruz. İlk durağımız YİBO. Yurtlarında herkes kendi odasından bakarak görmeye çalışıyor tüm gün bekledikleri, onlar için gelen abi ablalarını. Öğretmenlerinin çağrısıyla aşağıya iniyorlar. Başta çekiniyorlar yanımıza gelmeye. Kendi aralarında gülüşüp fısıldaşıyorlar. Yanımıza çağırıyoruz onları, “siz hiç çivi çözdünüz mü?” Cebimizden çıkardığımız çivileri bırakıyoruz minicik ellerine. Ve yüz ifadelerini izlemeye başlıyorum. Yüzlerinde görüyorum çabaladıklarını. Yanlarında bir arkadaşları açınca şaşırıyor hepsi, “nasıl açtın sen onu?” Diğerleri daha da hırslanıyor bu sefer. Sorunlarını kaba kuvvetle çözemeyeceklerini ve bu çiviye de bir sorun gibi düşünmelerini istiyorum. Belki yine çözemiyorlar ama pes de etmiyorlar. Hep beraber sunumu izledikten sonra çıkıyoruz odalara, ellerimizde

masal kitapları. Masal kitaplarımızı okumayı bitirdiğimiz sırada görüyoruz gerçek güzellik uykusunun ne olduğunu.

214 numaralı odaya giriyorum hepsi uyanık. Biraz sohbet ediyoruz. Her odada altı çocuk kalıyor. İkiz kardeşler var bu odada. Selma ve Semra. Aynı ailede büyümüş iki farklı dünya. Bir tanesi öylesine sessiz, içine kapanık bizimle bile zor konuşuyor. Ama

konuşması o küçücük yaşına göre öyle olgun ki Semra'nın. Selma ise olabildiğine tersi. Yerine duramıyor sürekli konuşuyor. “Semra benim ablam gibidir hep arkamı o toplar” diyor. Hepsisiyle konuşuyoruz ve konuştuğumuzda daha da iyi anlıyorum ne kadar harika bir odada olduğumu. Onca yokluk içinde kendilerine o kadar çok şey katmışlar ki. Bir sürü okuma kitapları var. Bunları kendi aralarında değiştirerek okuyorlar. Sadece okumakla da kalmıyorlar aynı zamanda hikaye de yazıyorlar.

1. İlk karşılaşma çivilerle, rahmetli Ata Hoca tek eliyle, hem de “hokus pokus açıl çivi açıl” demiş ve çivi çözülmüş... “Tek elle ben de yapabilirim” denemesi sürüyor...

Üstelik hikayelerinin kahramanları kendileri! Birbirleri hakkında yazıp onları okuyorlar böylece yaptıkları hatalarını da düzeltme fırsatları oluyor. Ne kadar harikalar. Ama bununla da yetinmiyorlar. Bir tanesi futbol oynuyor. Hem de erkeklere taş çıkartır. Üç tanesi voleybol takımında. Bir tanesinin çok güzel sesi varmış ama utangaçlığı onu duymamızı engelliyor. Diğeri de harika resimler çiziyor. Ama o da çekiniyor ve zorla gösteriyor bize. Ayrıca çok da mütevazı, beğenmiyor o güzelim resimleri. O an düşünüyorum belki adını bile bilmediğimiz yerlerde daha nice böyle ışıklar var, çevresini aydınlatamayan.

Ertesi sabah sabah sporu ve sunumunun ardından başlıyor etkinliklerimiz. Etkinliğim fizik. Etkinlik boyunca çırpınıyorlar gönüllü olmak için.

Hiçbirini geri çevirmiyorum.

Gösterdiğim her şeye şaşıyorlar. Onlar

öğrendikçe ben mutlu oluyorum. 3. etkinlikten sonra öğle arası oluyor. Yemek sırası beklerken de oyunlar oynuyoruz. Ben de onlardan yeni oyunlar öğreniyorum. Beni her tek görüşünde yanıma geliyor Sevcan. Çok konuşmuyor belki ama gözlerimin içine bakarak sımsıcak, tüm içtenliğiyle gülümsüyor. Sıkı sıkı sarılıyorum Sevcan'a. Ardından etkinlikler devam ediyor. Etkinlikler bitince başlıyoruz bahçede oyun oynamaya. Basketbol, voleybol, futbol, ip atlama... Biz de çocuk oluyoruz onlarla birlikte. Bir İlkıyar geleneğidir, ip atlarken başlıyoruz bir anda halat çekmeye. Kazanıyoruz. Sumru basketbol topu istiyor benden. Boyu uzasın diye oynuyormuş ben de oynuyorum onunla. Ondandır da zaten asla ayrılmıyor yanımdan. Belki belime gelen boyuyla sarılıyor bacaklarıma. Yanına da yaklaştırmıyor kimseyi her geleni kovuyor. "Bana ne Ceren abla benim." Sonra başını kaldırıp bana bakıyor ve "Keşke hiç gitmeseniz" diyor. Gözlerim doluyor ama o görmemeli daha çok üzülür görürse. Keşke hiç gitmesek. Yemekhaneye girdiğimizde tüm kızlar ablalarına "bizimle ye!" diyorlar. Biz yemeğimizi yerken dışarıda teleskop kuruluyor. Yemekten sonra teleskopa bakmak için sıra oluyor. Hepsi heyecanlı çünkü ilk defa bakacaklar teleskopla. Şanslarına dışarıda ay yok ama sokak lambalarına bakmak

2. Köyler taşımaya alınmadan yatılı okullar doluydu... Elbette zorlukları çoktu 1-4'lerin ailelerinden uzak olmaları... Öğretmenlerimiz diyordu ki, "ilk defa düzenli beslenmeyi, ısınmayı, banyoyu burada görüyor çocuklar..."

bile yetiyor İlk yâr'larımıza. Bir çocuk var arkadaşları teleskopla bakmaya çalışırken teleskopun önüne geçip dil çıkarıyor. Arkadaşları rahatça bakabilsin diye kollarını önünde bağlayıp kaçmasın diye tutuyorum onu. Adını soruyorum Necdet diyor. Başını okşuyorum Necdet'in. Herkes sırayla teleskopa baktıktan sonra gece sunumu için tekrar içeri giriyoruz. Sunumu izlerken biri gelip önüme oturuyor. Dışarı çok karanlık olduğu için yüzünü görememiştim tam ama okşadığım saçlarından hatırlıyorum Necdet'i. "Necdet diyorum, neden yanıma gelmedin aşk olsun? Yanım boştu." Utandı. Güldü yaramaz çocuk gülüşüyle. Neyse dedim daha fazla zorlamayayım. Akşam eğlencesi sırasında benim yanıma geldi Necdet gittiğini haber vermek için. O an anladım ona dokunabildiğimi aslında. Ama gitme diyemezdim, gitmek zorundaydı. İçim buruk bir şekilde eğlenceye döndüm. Bir süre sonra tekrar geldi Necdet. Tekrar sarıldı "gidiyorum" diye. Sımsıkı sarıldım ona. Kimle gidiyorsun dedim, babam geldi dedi. Tamam dedim iyi bak kendine. Babasının yanına giderken dönüp bana baktı ve her şey düğümlendi boğazıma. O babasına sarılmış giderken ben duvara yaslanmış öylece arka plan beyazbakıyordum ardından. Kısa bir süre sonra eğlence bitti ve hem biz hem de onlar için en

zor kısım başladı: vedalaşma...

Ağlayanlar oldu ama hele Nuri. Kızgındı bize, gidiyorduk

çünkü. Onları orada öylece bırakıp hiç gelmemişçesine gidiyorduk. Birer yıldız gibi çok hızlı bir şekilde belirip kayıyorduk. Hepimiz birer kelebektik onların gözünde, 1 gündü ömrümüz. Ama etkimiz hep sürecekti. Geleceğin doktorları, beyin cerrahları, makine mühendisleri, hakimleri ve daha niceleriyle vedalaşıyorduk o an. Bize mektup yazmalarını tembihledik hep. Onlarla iletişimimizi koparmak istemiyorduk.

Yurda çıkınca tüm odalara uğrayıp hepsiyle tek tek vedalaştım. Ama 224 numaralı odadan çıkmak kolay olmadı. Odaya girdiğiniz an sırayla boynunuza atlıyorlar ve bırakırlarsa gideceğinizi bildikleri için bırakmamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Biliyorlar ki biz de bırakmak istemiyoruz. Sumru'nun olduğu odadan çıkarken Sumru o minicik kafasını yatağının demirleri arasından çıkarmış bakıyordu. Dünyanın tüm hüznünü bakışlarında toplamıştı. Ertesi sabah uyandığımız saat çok

3. Tüm insanlığın umudu çocuklarımız... Hepsi birbirinden güzel, saf ve temiz... Onların bu güzel gülümsemelerine, güzel bir eğitim ekleyip, onların gülümsemelerini sürekli kılmalıyız ki, umutlar yeşersin...

erken olmasına rağmen uyanan çocuklar vardı. Bizi uğurlamak için uyanmışlardı, ağlıyorlardı yine. Çok zor oldu onlardan ayrılmak ama onlara okuma ve bilim sevgisi aşıladığımızdan emin el salladık onlara.

İkinci okula geldik. Gündüzlü bir okuldu bu. Daha çoğu çocuk okula gelmemiştir. Gelenlere verdik çivileri ve çözmelerini istedik. O arada diğer arkadaşları da geliyorlardı yavaş yavaş. Sunumdan sonra başladık etkinliklere. Bu okul biraz daha suskundu. Belki başka çok fazla okulla birlikte oldukları için çekiniyorlardı birbirlerinden.

Ama ne olursa olsun onlara bir şeyler öğrettiğimize eminim. Maalesef bu okulda daha kısa süre kalıp dönüş için çıkıyoruz yola.

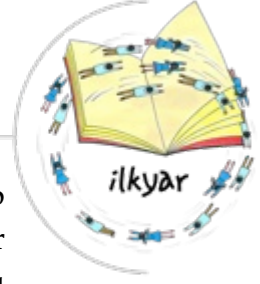

4. Günün sonu gece deneyleri, YBO'lu kardeşlerinin filmi ve sonunda eğlence... Oynamasını bilmeyenlerde bu neşe dolu ortama kendilerini bırakıyor, öğretmenleriyle, abileriyle, ablalarıyla oynuyor... "Bugün çok güzel bir gündü.."

Dönüş yolunda öğreniyorum YİBO'da 8. sınıf olan Umut'un 17 yaşında olduğunu. Çok zordu bu durum onun için belliydi. Zaten etkinlik sırasında da çıkıp çıkıp gidiyordu. Herkes sınıfta söz vermek için bağırırken sesi çıkmıyordu onun hatta sınıftan çıkmıştı. Hiçbir amacı yoktu Umut'un biz gelmeden önce. Ama gitmeden gönüllü ablalarından birine bir mektup verip bize de okumasını istemiş. İçine bir okuma ışığı düşürebilmişiz Umut'un, artık onun da bir hedefi vardı. Sadece bu bile kilometrelerce yol gitmek için yeterli bir neden. Ne mutlu bize! Ne mutlu İlkyar'a! Proje amacına ulaşmıştı.

Ceren Çıki
ODTÜ Uluslararası İlişkiler Hazırlık

Nasıl Yardım Edebilirsiniz?

1. İlkyar'larımızın geleceğine güzellikler katmak, onlara bir kitap hediye etmek, belki anısını yaşatmak istediğiniz bir büyüğünüz, bir yakınınız için kitaplık kurulmasını desteklemek, belki de daha fazlası için aşağıda bilgileri sunulan hesaplar aracılığıyla bağış yapabilirsiniz.

Hesap Sahibi : İLKYAR
Türk Lirası Hesabı (IBAN) : TR26 0006 4000 0014 2290 7069 68
Avro (Euro) Hesabı (IBAN) : TR92 0006 4000 0024 2293 5074 26
Dolar Hesabı (IBAN) : TR91 0006 4000 0024 2293 5762 17
Türk Lirası Hesabı (IBAN) (*): TR46 0006 2000 3030 0006 2994 01
(*) ilk 3 hesap İş Bankası ODTÜ şubesinde, son hesap Garanti Bankası Boğaziçi Üniversitesi şubesinde açılmıştır.

Önemli Not: Bağışınızın açıklama kısmına “Adınızı, Soyadınızı, E-posta ve/veya Cep telefonu numaranızı” yazmanızı önemle rica eder, desteğiniz için teşekkür ederiz.

ABD'den bağışlarımızı TPF aracılığı ile topluyoruz. ... Vergi iadesi formu e-posta ile adresinize yollanıyor. Bir defalık veya düzenli bağış için bağlantı adresi:

- <https://turkishphilanthropyfunds.givecorps.com/projects/34912-ik-ret-m-okullarina-yardim-vakfi-ilkyar-ilkyar-projects>

2. E-postalarınızda www.ilkyar.org.tr bağlantı vererek, izlenimlerimizi arkadaşlarınızla paylaşarak İlkyar'ın tanınırlığını arttırabilirsiniz. Arkadaşlarınızın e-posta adreslerini bizlere (ilkyar.yonetim@gmail.com) göndererek üyelik sistemimize dâhil olmalarını ve bu izlenimleri almalarını da sağlayabilirsiniz.

Önemli Not: İlkyar izlenimlerindeki ve resmi sitesindeki resimlerin izinsiz kullanılmadığını hatırlatır, göstereceğiniz hassasiyet için teşekkür ederiz.

5. Desteklerinizle, daha nicelerini şaşırtmak, nicelerini kucaklamak, sizlerin sevginizi iletmek için yollara düşüyor İLKYAR... Doğu, batı, kuzey, güney demeden, hepsi birbirinden güzel, ilk yar'larımız...